

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **F. S.**
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Danou Chalupovou
sídlem Na Pankráci 449/11, Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2022, č. j. MV-96247-2/VS-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k Městskému soudu v Praze dne 4. 7. 2022, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 6. 4. 2022 (resp. 7. 4. 2022), č. j. 044459/2022/KUSK, a toto rozhodnutí (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím zrušil krajský úřad ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 správního řádu v návaznosti na § 97 odst. 3 správního řádu výrok b) usnesení Komise pro projednávání přestupků města Poděbrady (dále jen „komise“) ze dne 21. 12. 2021, č. j. MEUPDY/0082836/SC/2021/JSc (dále jen „usnesení o zastavení řízení“), jímž komise zastavila řízení proti žalobci podezřelému ze spáchání přestupků proti občanskému soužití, jichž se měl dopustit ve dnech 27. 11. 2020 [výrok a) usnesení o zastavení řízení] a 8. 12. 2020 [výrok b) usnesení o zastavení řízení] v obci Č. Komise řízení o přestupcích zastavila z důvodu dle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), tj. z důvodu neprokázání spáchání skutků.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
4. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť s tímto postupem oba účastníci výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podstatný obsah správního spisu

Řízení o přestupcích

5. Dne 8. 4. 2021 bylo se žalobcem zahájeno řízení o přestupcích proti občanskému soužití dle zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterých se měl žalobce dopustit tím, že měl
 - a) dne 27. 11. 2020 v obci Č. slovně napadnout pana D. K, kterému měl vyhrožovat tím, „že si ho najdou, že ho zbijou a zabijou“, čímž měl úmyslně narušit občanské soužití, neboť měl jinému vyhrožovat újmou na zdraví [a měl tak porušit § 7 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o některých přestupcích];
 - b) dne 8. 12. 2020 v obci Č. slovně napadnout starostku obce paní Z. B., kterou měl nazvat „svini“, čímž ji měl hrubě urazit [a měl tak porušit § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích], a současně jí měl vyhrožovat tím, „že si to s ní vyřídí, že ji zničí“, čímž měl úmyslně narušit občanské soužití, neboť měl jinému vyhrožovat újmou na zdraví [a měl tak porušit § 7 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o některých přestupcích].
6. Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2021 [označeným sice datem 16. 11. 2021, ale vypraveným teprve dne 21. 12. 2021 – srov. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu], č. j. MEUPDY/0082843/SC/2021/JSc (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), které bylo zástupci žalobce doručeno do datové schránky dne 29. 12. 2021, uznala komise žalobce vinným z přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, neboť měl dne 8. 12. 2020 slovním napadením ublížit na cti paní Z. B., a hrubě ji tak urazit. Komise uvedla, že žalobce použitím výrazu „svině“, kterým starostku obce označil, překročil meze pouhé nevhodnosti. Komise žalobci uložila správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč. Vedle toho byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
7. Usnesením o zastavení řízení z téhož dne (tj. 21. 12. 2021), které bylo zástupci žalobce doručeno do datové schránky dne 29. 12. 2021, komise řízení o všech skutcích, které byly žalobci kladeny za vinu [tj. včetně skutku, jímž se měl dopustit přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, pro který byl rozhodnutím komise shledán vinným (*sic!*)], zastavila dle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

neboť se spáchání skutků nepodařilo žalobci prokázat. V odůvodnění usnesení o zastavení řízení komise nicméně uvedla ve vztahu ke slovnímu napadení starostky obce mj. následující: „V dané věci se rozhodně nejedná o bagatelní jednání [žalobce], jak namítá [žalobce]. Slovo *svině* je z objektivního hlediska velmi hrubě urážlivý výraz, kterým bylo zcela přesvědčivě prokázáno naplnění materiálního znaku uvedeného přestupku, a který je způsobilý druhou osobu hrubě urazit na cti. [Žalobce] navíc takto napadl starostku obce, a to jak před jejími zaměstnanci, tak i zaměstnanci firmy provádějící práce v parku.“ Komise též podotkla, že žalobce je vysokoškolsky vzdělaný člověk, kterému by mělo být známo, že slovo *svině* se „v běžném hovoru neužívá a už vůbec ne vůči ženě a navíc starostce.“ Komise proto rozhodla „o [žalobcově] vině tak, jak uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.“ Co se týče zbylých dvou skutků, uvedla komise v odůvodnění usnesení o zastavení řízení, že vyhrožování panu K. újmou na zdraví nemá za prokázané. Stejně tak dle komise nelze za výhrůžku újmou na zdraví považovat výrok, že žalobce starostku obce „zničí“.

8. Proti rozhodnutí o přestupku podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání. V doplnění odvolání žalobce upozornil na existenci pravomocného usnesení o zastavení řízení, jímž bylo řízení o přestupku, jehož se měl dopustit, zastaveno. O odvolání rozhodl krajský úřad rozhodnutím ze dne 7. 4. 2022, č. j. 044640/2022/KUSK, tak, že rozhodnutí o přestupku dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc vrátil komisi k dalšímu projednání. Krajský úřad přisvědčil námitce žalobce a uvedl, že důvodem pro zrušení rozhodnutí o přestupku je skutečnost, že komise rozhodla dvakrát o témže skutku, čímž došlo k porušení zásady *ne bis in idem*.
9. Proti usnesení o zastavení řízení žalobce odvolání nepodal. Toto usnesení tak nabylo právní moci uplynutím lhůty pro podání odvolání dne 14. 1. 2022 (tj. nikoliv dne 13. 1. 2022, jak tvrdí žalobce v žalobě – pozn. soudu).

Přezkumné řízení

10. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 7. 4. 2022 (označeným sice datem 6. 4. 2022, ale vypraveným teprve dne 7. 4. 2022), které bylo prvním úkonem krajského úřadu ve zkráceném přezkumném řízení (srov. § 98 správního řádu), krajský úřad usnesení o zastavení řízení *ex officio* zrušil (srov. též § 94 odst. 3 správního řádu), a to ve výroku b) usnesení. Krajský úřad s poukazem na § 99 odst. 2 správního řádu stanovil, že účinky rozhodnutí nastávají ode dne právní moci usnesení o zastavení řízení. Krajský úřad konstatoval, že komise rozhodla dvakrát o témže skutku, čímž došlo k porušení zásady *ne bis in idem*.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání, o kterém rozhodl žalovaný dne 8. 6. 2022 napadeným rozhodnutím. Žalovaný se s právním názorem krajského úřadu ztotožnil. Uvedl, že je zřejmé, že komisí bylo rozhodnuto dvakrát v téže věci, a to navíc zcela protichůdně. K námitce žalobce, že vydáním prvostupňového rozhodnutí došlo ke zhoršení postavení žalobce, čímž měla být porušena zásada zákazu *reformatio in peius*, žalovaný uvedl, že krajský úřad dne 7. 4. 2022 zrušil rovněž rozhodnutí o přestupku, čímž naopak postavení žalobce výrazně změnil k lepšímu.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a repliky žalobce

12. Žalobce v žalobě tvrdí, že napadeným rozhodnutím, potažmo postupem krajského úřadu, který inicioval přezkumné řízení, bylo narušeno jeho základní právo na spravedlivý proces, jehož esenciální náležitostí je kautela právní jistoty. Žalobce uvádí, že jak

rozhodnutí o přestupku, tak i usnesení o zastavení řízení bylo žalobci doručeno dne 29. 12. 2021. Proti rozhodnutí o přestupku podal žalobce odvolání, proti usnesení o zastavení řízení nikoliv. Usnesení o zastavení řízení tak nabylo právní moci dne 13. 1. 2022. Krajský úřad tedy o odvolání proti rozhodnutí o přestupku rozhodoval za situace, kdy o skutku bylo již pravomocně rozhodnuto. S ohledem na překážku věci rozhodnuté měl krajský úřad rozhodnutí o přestupku pouze zrušit a věc nechat uložit u komise *ad acta*.

13. Dále žalobce uvádí, že dle § 1 odst. 2 správního řádu platí, že ustanovení správního řádu je možné použít pouze v případech, kdy speciální zákon neupravuje postup jiný. V nyní projednávané věci nebylo možné ustanovení správního řádu o přezkumném řízení aplikovat, neboť zvláštní úpravu obsahuje zákon o odpovědnosti za přestupky v § 100 a násl. Podle těchto ustanovení nebylo možné přezkumné řízení aktivovat. Dle žalobce byl postup krajského úřadu, který *ex officio* zahájil přezkumné řízení, s ohledem na základní trestněprávní zásady nezákonný. Důsledkem zrušení pravomocného usnesení o zastavení řízení bylo porušení právní jistoty žalobce, který žil ode dne 13. 1. 2022 v přesvědčení, že přestupkové řízení proti jeho osobě bylo zastaveno.
14. Žalobce dále rovněž namítá, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce uplatněnou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o tom, že zrušením pravomocného usnesení o zastavení řízení došlo k porušení zásady zákazu *reformatio in peius*. Na tuto námitku žalovaný reagoval demagogickým argumentem, že jeho postavení nebylo zhoršeno, neboť bylo zrušeno rozhodnutí o přestupku, jímž byl shledán vinným, a má tak právo hájit se znovu. Žalobce namítá, že žalovaný měl analogicky aplikovat § 11 odst. 1 písm. h), resp. § 259 odst. 4 či 264 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). To žalovaný neučinil, a zatížil tak napadené rozhodnutí nezákonností.
15. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že komise postupovala zcela zmatečně a v rozporu se zákonem, když rozhodla dvakrát v téže věci. Krajský úřad tento postup prvostupňovým rozhodnutím napravil, s čímž se žalovaný ztotožnil. Argumentace, že krajský úřad byl vázán pravomocným usnesením komise, je zcela lichá. Žalovaný dále uvedl, že je zcela mylný názor žalobce, který tvrdí, že nebylo možné ve věci aplikovat ustanovení správního řádu o přezkumném řízení. Zopakoval též názor, že zrušením usnesení o zastavení řízení nemohlo dojít k porušení zásady zákazu *reformatio in peius*.
16. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný „zcela ignoruje uplatnění trestně právních postulátů v řízení přestupkovém a drží se při posuzování věci výhradně (resp. je upřednostňuje) norem práva správního.“ Tím dle žalobce dochází k porušení práva na spravedlivý proces. Žalobce též vyjádřil názor, že žalovaný ignoruje zásadu zákazu extenzivního výkladu právní normy, tedy výkladu v neprospěch obviněného.
17. V doplnění repliky ze dne 10. 2. 2023 žalobce upozornil na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 As 168/2022 - 30, č. 4403/2022 Sb. NSS, z něhož má vyplývat, že se v přestupkovém řízení se uplatňují trestně právní postuláty.

Posouzení žalobních bodů

18. Předmětem sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda byl správný postup krajského úřadu a žalovaného, jež ve zkráceném přezkumném řízení zrušili výrok b) pravomocného usnesení o zastavení řízení. Výrokem b) tohoto usnesení komise zastavila řízení o

přestupcích proti občanskému soužití, ze kterých byl žalobce obviněn z důvodu, že měl dne 8. 12. 2020 v obci Č. slovně napadnout starostku obce paní Z. B., kterou měl nazvat „svini“, čímž ji měl hrubě urazit, a současně jí měl vyhrožovat tím, „že si to s ní vyřídí, že ji zničí“, čímž měl úmyslně narušit občanské soužití, neboť měl jinému vyhrožovat újmou na zdraví. Dle komise se spáchání těchto skutků nepodařilo žalobci prokázat. Toto usnesení vydala komise za situace, kdy současně v tentýž den vydala rozhodnutí, jímž žalobce uznala vinným ze spáchání přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Tohoto přestupku se měl žalobce dle komise dopustit tím, že „dne 8. 12. 2020 před budovou [O]becního úřadu Č. č. p. X v obci Č. slovně napadl starostku obce Č. paní Z. B., kterou nazval sviní, čímž jiné ublížil na cti tím, že ji hrubě urazil.“

19. Jak je ze shora uvedeného patrné, rozhodla komise v jeden a ten samý den v jediném řízení o témže skutku dvakrát, což není mezi účastníky řízení sporné. Soud je názoru, že důvod tohoto pochybení spočíval v pouhé nepozornosti, neboť pověřená úřední osoba komise, která usnesení o zastavení řízení vyhotovovala, patrně opomněla z výroku b) vypustit text týkající se skutku, pro který komise téhož dne žalobce shledala vinným ze spáchání přestupku (tj. text týkající se slovní urážky, kterou měl žalobce častovat starostku obce Č.). O tom, že se jednalo o chybu v textu vzniklou v důsledku pouhé nepozornosti, ostatně dostatečně vypovídá rozpor mezi výrokem b) a odůvodněním usnesení, v němž komise rozvedla své úvahy o tom, že se žalobci přestupek urážky na cti – na rozdíl od zbylých dvou přestupků, pro které byl obviněn – podařilo prokázat (srov. bod 7 rozsudku). Ačkoliv se jedná v podstatě o pouhou „písařskou chybu“, vznikl v jejím důsledku rozpor mezi výrokem b) a odůvodněním takové intenzity, že je na (již zrušené) usnesení o zastavení řízení nutno nahlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost.
20. Dle názoru žalobce měl krajský úřad za nastalé procesní situace zrušit k jeho odvolání pouze rozhodnutí o přestupku a toto „nechat uložit ad acta“ (tj. nevracet věc komisi k novému projednání, neboť ve věci bylo již pravomocně zastaveno). Usnesení o zastavení řízení pak dle názoru žalobce nebylo možné ve (zkráceném) přezkumném řízení zrušit, neboť tímto postupem byla narušena jeho právní jistota, kterou odvozoval z právní moci usnesení o zastavení řízení. Zrušení usnesení o zastavení řízení dle jeho názoru nepřipadalo v úvahu s ohledem na zvláštní právní úpravu přezkumného řízení v zákoně o odpovědnosti za přestupky, jakož i s ohledem na trestně právní zásadu zákazu *reformatio in peius*.
21. Dle čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) platí, že „[n]ikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby. Tato zásada nevylučuje uplatnění mimořádných opravných prostředků v souladu se zákonem.“ V první větě citovaného ustanovení Listiny je vyjádřena zásada *ne bis in idem*, zakazující někoho stíhat nebo potrestat dvakrát za stejnou věc, která je neodmyslitelnou a nezpochybnitelnou součástí spravedlivého trestního procesu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 6/03).
22. Tato ústavněprávní zásada se projevuje rovněž na zákonné úrovni, a to jak v rovině trestního práva, tak v rovině práva přestupkového (které je svou povahou řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – srov. zejména rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984 ve věci *Öztürk proti Německu*, stížnost č. 8544/79, a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2007, č. j. 4 As 10/2006 - 57). Projevem zásady *ne bis in idem* v zákoně o odpovědnosti za přestupky jsou dvě překážky řízení. Jedná se o tzv. litispendenci (srov. Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

§ 77 odst. 1 zákona o odpovědnosti, dle kterého platí, že nikdo nemůže být obviněn z totožného přestupku za skutek, o němž již bylo proti téže osobě zahájeno řízení podle tohoto zákona nebo trestní řízení) a tzv. překážku věci rozhodnuté (*rei iudicatae*, či přesněji *rei administratae*). Dle § 77 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti platí, že „[n]ikdo nemůže být obviněn z přestupku za skutek, o němž již bylo v jiném řízení proti téže osobě pravomocně rozhodnuto.“ Rozhodnutím podle citovaného ustanovení se přitom rozumí i rozhodnutí o tom, že se spáchání skutku nepodařilo obviněnému prokázat.

23. Usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci marným uplynutím odvolací lhůty dne 14. 1. 2022. Protože dle § 77 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že nikdo nemůže být obviněn z přestupku za skutek, o němž již bylo v jiném řízení proti téže osobě pravomocně rozhodnuto, existovala od uvedeného data ve vztahu ke všem skutkům, pro které byl žalobce dne 8. 4. 2021 obviněn, překážka věci rozhodnuté. Tato překážka tedy platila i pro skutek, pro který byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích a o kterém bylo tou dobou vedeno odvolací řízení. Krajský úřad tedy o odvolání proti rozhodnutí o přestupku rozhodoval za situace, kdy řízení o tomtéž skutku bylo již pravomocně zastaveno, a s ohledem na § 77 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky tak bylo jeho povinností rozhodnutí o přestupku zrušit, což žalovaný také učinil. Roli přitom nehraje skutečnost, že usnesení o zastavení řízení bylo vydáno v tomtéž řízení, v němž byl žalobce rovněž shledán vinným z přestupku, tj. nikoliv v jiném řízení. Doslovný gramatický výklad § 77 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky by dle názoru soudu vedl k popření institutu věci rozhodnuté jako takového. Tedy pokud zákonodárce stanoví, že nikdo nemůže být obviněn z přestupku za skutek, o němž již bylo v jiném řízení proti téže osobě pravomocně rozhodnuto, je třeba toto ustanovení vykládat tak, že pravomocné rozhodnutí o přestupku (včetně rozhodnutí, že se skutek nepodařilo obviněnému prokázat) vytváří překážku *rei administratae* pro jakákoliv další rozhodnutí o témže skutku. Avšak jak uvedl ústavní soud ve shora citovaném čl. 40 odst. 5 věty druhé Listiny, zásada *ne bis in idem* nevylučuje uplatnění mimořádných opravných prostředků v souladu se zákonem. Tím se soud dostává k samotnému zrušení usnesení o zastavení řízení v přezkumném řízení.
24. Soud předně podotýká, že třebaže přezkumné řízení dle správního řádu nelze přísně vzato za mimořádný opravný prostředek považovat, neboť účastníci řízení nemají právní nárok na výkon dozorcího práva ve smyslu § 94 a násl. správního řádu (účastník sice může podat podnět k přezkumnému řízení, tento podnět ovšem není návrhem na zahájení řízení a přezkumné řízení může být zahájeno pouze z moci úřední), je i tento *dozorcí prostředek* sloužící k nápravě nezákonných rozhodnutí instančně nadřízenými správními orgány (ve své podstatě se jedná o nástroj sebekontroly zákonnosti rozhodování veřejné správy) institutem mimořádným (tj. prolamujícím právní moc rozhodnutí), a jeho uplatnění v řízení o přestupku je tedy dle názoru soudu plně v souladu s čl. 40 odst. 5 Listiny.
25. Soud je ve shodě se žalovaným názoru, že za situace, kdy komise v jeden a ten samý den rozhodla o tomtéž skutku v jediném řízení dvakrát, přičemž – jak správně podotkl žalovaný v napadeném rozhodnutí – zcela protichůdně, bylo skutečně povinností krajského úřadu, aby dle § 95 odst. 1 správního řádu zahájil přezkumné řízení, resp. aby vydal rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 v návaznosti na § 97 odst. 3 správního řádu, a „odstranil“ tak i druhé ze dvou rozhodnutí, (tj. usnesení o zastavení řízení), jimiž bylo rozhodnuto dvakrát o tomtéž. Obě rozhodnutí se totiž vzájemně

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

vylučovala a činila sebe navzájem nezákonnými. Usnesení o zastavení řízení bylo nadto – jak soud uvedl výše – nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť jeho výrok b) zcela odporoval odůvodnění. Za této situace tak bylo na místě, aby krajský úřad, potažmo žalovaný zrušil z důvodu dvojího rozhodnutí o totéž skutku i toto usnesení. Zatímco rozhodnutí o přestupku krajský úřad, mohl (přesněji řečeno musel) zrušit v odvolacím řízení, usnesení o zastavení řízení, proti němuž žalobce odvolání z pochopitelných důvodů nepodal, bylo možné zrušit právě jedině v přezkumném řízení, resp. ve zkráceném přezkumném řízení.

26. Co se týče žalobcovy námitky, že zákon o odpovědnosti za přestupky obsahuje vlastní právní úpravu přezkumného řízení, a že tedy dle § 1 odst. 2 správního řádu (v němž je vyjádřena zásada subsidiarity správního řádu) nebylo možné ve věci aplikovat úpravu přezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu, uvádí soud, že zákon o odpovědnosti za přestupky sice v § 100 zvláštní právní úpravu přezkumného řízení skutečně obsahuje, avšak jedná se o takové ustanovení, které obecnou právní úpravu přezkumného řízení nevylučuje, nýbrž doplňuje. Citované ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky umožňuje na základě nových skutkových zjištění pravomocné rozhodnutí o přestupku zrušit, a to za podmínky, kdy jsou dány důvody pro rozhodnutí o tomto skutku jako o trestném činu. Jedná se v podstatě o výjimku z obecné úpravy přezkumného řízení v § 94 a násl. správního řádu. Podle této obecné úpravy se v přezkumném řízení přezkoumávají pravomocná rozhodnutí, přičemž přezkum je zaměřen na posouzení souladu napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího procesního postupu s právními předpisy, tedy na právní stránku věci. To odlišuje přezkumné řízení od obnovy řízení, která se principiálně vztahuje k nápravě skutkových pochybení. Skutečnost, že je možné rozhodnutí o přestupku zrušit rovněž na základě nově zjištěných skutečností dle § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy neznamená, že takovéto rozhodnutí trestní povahy není možné zrušit např. tehdy, nesplňuje-li náležitosti podle § 93 správního řádu nebo bylo-li vydáno poté, co odpovědnost pachatele za přestupek již zanikla, či pro jakékoliv jiné porušení právních předpisů. V takovém případě se tedy uplatní obecný postup podle správního řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 6 As 148/2020-28, č. 4075/2020 Sb. NSS).
27. Soud nemůže přisvědčit ani žalobcově námitce týkající se porušení zásady zákazu *reformatio in peius*. Tvrdí-li žalobce, že se žalovaný s touto odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí nevypořádal, uvádí soud, že žalovaný se tímto argumentem naopak zabýval. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jedná o lichou námitku, neboť krajský úřad zrušil rovněž rozhodnutí o přestupku, čímž se postavení žalobce coby obviněného z přestupku výrazně zlepšilo. Soud k tomuto dodává, že vydáním prvostupňového rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím nemohla být zásada zákazu změny k horšímu porušena už jen proto, že těmito rozhodnutími správní orgány žalobci neuložily žádný správní trest. Samotné zrušení pravomocného usnesení o zastavení řízení tedy nepředstavuje akt vydaný v neprospěch žalobce, třebaže důsledkem „obživnutí“ řízení o přestupku může být vydání rozhodnutí, které pro žalobce nepříznivé bude. Soud nicméně považuje za podstatné uvést především to, že zásada zákazu *reformatio in peius* vyjadřuje zákaz změny rozhodnutí k horšímu, tedy v neprospěch toho, kdo byl dotčen napadeným rozhodnutím a opravný prostředek sám podal nebo v jehož prospěch byl tento opravný prostředek učiněn. Rozhodnutí krajského úřadu, resp. rozhodnutí žalovaného však bylo vydáno v důsledku zahájení přezkumného řízení, tedy nikoliv na základě opravného prostředku žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

28. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, když prvostupňové rozhodnutí krajského úřadu, jímž bylo usnesení o zastavení řízení zrušeno, aproboval. Toto usnesení bylo zrušeno z důvodu jeho nezákonnosti, jejíž příčinou bylo současné vydání rozhodnutí o přestupku. Tedy existence protichůdného rozhodnutí o tomtéž skutku z jednoho a téhož dne, vydané v tomtéž řízení, činilo usnesení o zastavení řízení nezákonným, *a vice versa*. Byť bylo v důsledku napadeného rozhodnutí zasaženo do právní jistoty žalobce, učinil tak žalovaný v souladu s § 94 a násl. správního řádu, tj. zákonem předpokládaným způsobem. Postupem žalovaného nedošlo k porušení trestně právních zásad, které žalobce v žalobě vzpomíná, ani k zásahu do jeho ústavních práv. Žaloba je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost, a ostatně je ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. února 2023

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v.r.
samosoudce